

zák. čís. 70/1873 ř. zák., podle něhož se zřetelem k § 15 téhož zákona stanovy musí obsahovati i ustanovení o složení představenstva, t. j. o počtu členů představenstva a jejich vlastností (funkcí). Změna počtu členů představenstva beze změny stanov není tedy přípustná. Ani zákon, ani stanovy nemají předpis o tom, že stanovy tvoří nedílný celek, který by bylo povoliti k zápisu do rejstříku úplně bez výluky určitých ustanovení. Zákonům odporujícím, tedy nepřipustným předpisům stanov jest odepříti zápis do rejstříku zejména, když vyloučení takového předpisu smysl ostatních předpisů stanov neruší (§ 11, § 5 čís. 7 cit. zák.). Re - k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ku správným důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Podle § 15 zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. z. má každé družstvo své představenstvo, skládající se z jednoho nebo z více členů. Z toho jest zřejmo, že počet členů představenstva musí býti uveden ve stanovách, a není přípustné, by se valná hromada usnesla bez změny stanov na rozmnožení představenstva, jak to ustanovuje odst. (2) § 15 stanov.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka napadá souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic pro nezákonnost, leč neprávem. Obsahujíť stanovy stěžujícího si družstva v § 15 odst. 1 ustanovení, že se představenstvo skládá z 5 až 9 členů. Má-li počet členů představenstva býti rozmnožen, jde o změnu společenstevní smlouvy, již lze provésti jen způsobem vytčeným v § 9 zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., o společenstvech výdělkových a hospodářských. Ustanovení § 15 odst. 2 stanov se tudíž příčí velicímu předpisu § 9 uv. zák. a jest přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že toto ustanovení není přípustné. S druhou otázkou nadhozenou v dovolacím rekursu, zda bylo přípustno při povolení zápisu družstva vyňati ze stanov pozastavené ustanovení nelze se zabývatí, poněvadž příslušné vývody dovolacího rekursu nejsou kryty jeho návrhem, jenž se omezuje na změnu napadeného usnesení v ten smysl, by i ustanovení § 15 odst. 2 stanov bylo zapsáno do obchodního rejstříku.

Čís. 12130.

Přejímatel usedlosti zatížené výměnkem, jenž jej nepřevzal, nastupuje v povinnost zavazaneho platiti výměnkové dávky jako dlužník hypotekární, nikoliv jako dlužník osobní, a lze ho uznati povinným platiti dospělé výměnkové dávky jen pod exekucí na nemovitosti, na nichž výměnek vázne.

Oprávněný může požadovati od kteréhokoliv z vlastníků zavazených nemovitostí celé výměnkové dávky. Jde tu o reální břemeno simultanní a vlastníci zavazených nemovitostí jsou zavázáni rukou společnou a nerozdílnou.

Na usedlosti čp. 8 vázl výměnek ve prospěch žalobců. Usedlost čp. 8 byla rozprodána různým kupitelům, kteří nepřevzali výměnek. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na kupitelích částí usedlosti čp. 8, by byli uznáni povinnými zaplatiti žalobcům rukou společnou a nerozdílnou dlužné výměnkové dávky. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalovaných potud, že je uznal povinnými rukou společnou a nerozdílnou zaplatiti žalobcům pod exekucí na nemovitosti, na nichž výměnek pro žalobce jest vložen, a že zamítl žalobu o zaplacení téže částky pod exekucí na jiné jmění žalovaných.

D ů v o d y:

Dovolání opřenému o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. lze přiznati jen částečně oprávněnost. Nesprávné právní posouzení vytýkají dovolatelé napadenému rozsudku ve dvou směrech, jednak, že neměli býti uznáni povinnými platiti zažalovanou částku rukou společnou a nerozdílnou, jednak, že, nejsouce osobními dlužníky, měli býti uznáni povinnými zaplatiti jen pod exekucí na jednotlivé nemovitosti, které od původní usedlosti čp. 8 odkoupili a ke kterým nabyli vlastnického práva. Jde o zaplacení výměnkových dávek dospělých v čase, když žalovaní již byli knihovními vlastníky jednotlivých částí rozprodané usedlosti čp. 8, na níž vázl výměnek pro žalobce, a výměnek ten vázne nyní na všech nemovitostech žalovanými od usedlosti odkoupených. Žalovaní při koupi nemovitostí nepřevzali výměnek, nelze tu proto obdobně použití ustanovení § 1408 obč. zák. a pro nedostatek jinakého podkladu zákonného žalovaní nejsou osobními dlužníky za nepřevzatý výměnek (čís. 391 sb. n. s.). Právní svou povahou jest výměnek reálním břemenem opravňujícím žádati od vlastníka selské nemovitosti určité dávky na výživu. Přejímatel usedlosti výměnkem zatížené nastupuje v povinnost zavázaného, výměnkové dávky platiti, přejímaje podle § 443 obč. z. břemena na nemovitosti váznoucí, nikoliv jako osobní dlužník, nýbrž jako dlužník hypotekární, jemuž vlastnictví nemovitosti ukládá povinnost plniti dávky, které se staly splatnými za jeho vlastnictví, a ručí za ně oprávněnému nemovitosti, na níž výměnek vázne, i když výměnek k placení jako osobní dlužník nepřevzal (rozh. Glaser-Unger N. F. — čís. 6840). Proto lze žalované uznati povinnými platiti zažalované splatné výměnkové dávky jen pod exekucí na nemovitosti, na nichž výměnek vázne. Jako reální břemeno vázne výměnek, o který jde, na každém z odprodaných pozemků jednotlivým žalovaným patřícím, c e l ý, tedy nikoliv jen poměrná jeho část, jež by podle ceny onoho pozemku snad naň vypadala. Poněvadž reální břemeno zatěžuje několik nemovitostí, a to každou z nich celé, takže může oprávněný od každého, a to od kteréhokoliv, z vlastníků těchto nemovitostí požadovati celé dávky výměnkové, jde o reální břemeno simultánní obdobné simultánnímu právu zástavnímu, a správně odvolací soud v tomto směru usoudil, uznáv na závazek žalovaných rukou společnou a nerozdílnou (viz též rozhodnutí Glaser-Unger N. F. 3223). Ustanovení § 848 a) obč. zák. pro tento spor nemá významu, neboť dáva oprávněným neb obtíženým jen p r á v o žádati o soudní úpravu výkonu

nároku na užitky, jež poskytuje věcné břemeno, ve sporu však nebylo tvrzeno, že taková úprava soudem byla v řízení nesporném o zažalované částce navrhována a provedena.

Čís. 12131.

Výši odškodnění za zmenšení naděje na sňatek (§ 1328 obč. zák.) jest posuzovati podle poměrů svedené ženy.

I ušlý výdělek jest škodou. Vystoupila-li svedená ze zaměstnání se zřetelem na své zasnoubení a na slibovaný jí sňatek, jest posuzovati její nárok na náhradu ušlého jí příjmu za tuto dobu podle § 46 obč. zák., nikoliv podle § 1328 obč. zák.

Svůdce ručí svedené ženě za ušlý výdělek v době těhotenství až do ukončení šestinedělí. Za ušlý výdělek za další dobu ručil by svůdce jen, kdyby se svedená následkem svedení hledíc ke zvláštním okolnostem případu nemohla vůbec věnovati zaměstnání v této další době. Pouhé opatrování děcka a starání se o ně nevyklučuje ještě možnost výdělečného zaměstnání. Po případě přicházela by tu v úvahu nemoc dítěte.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1932, Rv I 1206/31.)

Žalovaný měl se žalobkyní, komptoiristkou, důvěrný poměr, z něhož žalobkyně obtěžkala. Dítě, narozené dne 7. července 1926, dne 30. října 1929 zemřelo. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady ušlého výdělku a odškodnění za zmenšenou naději na sňatek. Procesní soud první stolice přiznal žalobkyni na ušlém výdělku plat, jež měla jako komptoiristka, 480 Kč měsíčně, za dobu od 1. července 1925 do 31. prosince 1928, celkem 20.160 Kč; za zmenšení naděje na sňatek pak 20.000 Kč. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že přiznal žalobkyni za zmenšení naděje na sňatek jen 5.000 Kč, jinak odvolání žalovaného nevyhověl. **Důvody:** V projednávaném sporu jde odpůrkyni celkem o dva nároky: a) o náhradu ušlého platu a b) o náhradu škody za zmaření naděje na sňatek. ad a). Pokud jde o onen nárok, přiznal procesní soud odpůrkyni plat po 480 Kč měsíčně za dobu od 1. července 1925 do 31. prosince 1928, úhrnem 20.160 Kč. V tomto směru nelze napadenému rozsudku nic vytknouti. Odvolatel, přiměv odpůrkyni k mimomanželské souloži, jest podle § 1328 obč. zák. povinen, nahraditi jí nejen skutečnou škodu, nýbrž i ušlý zisk. K ušlému zisku patří však i plat, o který odpůrkyně přišla od doby slehnutí až do konce roku 1928, neboť, majíc po celou tuto dobu na starosti malé dítě, nemohla se přirozeně věnovati zaměstnání, které měla dříve. Odvolatel je však povinen, nahraditi odpůrkyni i plat za čas od 1. července 1925 do slehnutí, poněvadž, jak zjištěno, on to byl, jenž odpůrkyni přiměl k tomu, by placené služební místo opustila. Odvolatel, vycházeje se stanoviska, že odchod odpůrkyně ze služby neměl příčinu v mimomanželské souloži a že v době těhotenství odpůrkyně v místě již nebyla, upírá jí právo na plat vůbec. Neprávem. Odvolatel, jak sám doznává, začal s odpůrkyní souložití již v roce 1924 a, poněvadž se prvá soulož, jak zjištěno, stala pod slibem manželství, jenž však